

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.T.N.**, nar. ..., v České republice bytem ..., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2016, čj. ČOI 76865/16/O100/2200/14/16/Ad/Št,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Napadené rozhodnutí

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2016, čj. ČOI 76865/16/O100/2200/14/16/Ad/Št (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 15. 4. 2016, čj. ČOI 41359/16/2200 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Eventuálně žalobce požadoval, aby soud „*přiměřeně moderoval*“ uloženou sankci.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000 Kč a propadnutí 126ks výrobků za správní delikt dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), pro porušení § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 2 téhož zákona, kterého se dopustil tím, že dne 5.10.2014 v provozovně Obchodní centrum Dragoun Cheb, prodejna B3, Dragounská 2546/9b, Cheb, 350 02, kde podniká, nabízel výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně padělky výrobků ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele, a to celkem 126 ks výrobků:

- 30 ks výrobků neoprávněně označených RAY-BAN (ochranná známka č. 207523): 30 ks - sluneční brýle,
- 12 ks výrobků neoprávněně označených MICHAEL KORS (ochranná známka č. 3140456 a 3867991): 2 ks - taška, 1 ks - peněženka, 7 ks - hodinky, 1 ks - kabelka, 1 ks - brýle
- 11 ks výrobků neoprávněně označených GEORGE GINA & LUCY (ochranná známka č. 3954211): 5 ks - taška, 6 ks - peněženka
- 8 ks výrobků neoprávněně označených Louis VUITTON (ochranná známka č. 105450 a 360016): 7 ks - taška, 1 ks - krabička od hodinek,
- 5 ks výrobků neoprávněně označených LONGCHAMP (ochranná známka č. 731919): 5 ks - taška,
- 2 ks výrobků neoprávněně označených ADIDAS (ochranná známka č. 358770): 1 ks - taška, 1 ks - hodinky,
- 2 ks výrobků neoprávněně označených JACK WOLFSKIN (ochranná známka č. 1161272): 2 ks - ledvinka,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného Mercedes (ochranná známka č. 194821): 1 ks - čepice,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného Red Bull (ochranná známka č. 537027): 1 ks - čepice s kšilem,
- 4 ks výrobků neoprávněně označených BURBERRY (ochranná známka č. 2701498): 2 ks - taška, 2 ks - peněženka
- 1 ks výrobku neoprávněně označený MAMMUT (ochranná známka č. 646924): 1 ks - čepice,
- 1 ks výrobku neoprávněně označený BENCH (ochranná známka č. 10476381): 1 ks - čepice,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného 59FIFTY (ochranná známka č. 8322802): 1 ks - čepice s kšilem,
- 2 ks výrobků neoprávněně označených MONSTER ENERGY (ochranná známka č. 1048069): 1 ks - čepice, 1 ks - čepice s kšilem,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného ROCKSTAR (ochranná známka č. 5678727): 1 ks - čepice s kšilem,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného NY (ochranná známka č. 166603): 1 ks - čepice s kšilem,

- 2 ks výrobků neoprávněně označených SUPERMAN (ochranná známka č. 38299): 2 ks - čepice zimní,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného DIOR (ochranná známka č. 951058): 1 ks - brýle,
- 2 ks výrobků neoprávněně označených BREITLING (ochranná známka č. 613794): 2 ks - hodinky,
- 3 ks výrobků neoprávněně označených ICETIME (ochranná známka č. 1124274): 3 ks - hodinky,
- 2 ks výrobků neoprávněně označených GUCCI (ochranná známka č. 457952): 2 ks - hodinky,
- 3 ks výrobků neoprávněně označených PATEK PHILIPPE (ochranná známka č. 394802): 3 ks - hodinky,
- 2 ks výrobků neoprávněně označených GIRARD-PERREGAUX (ochranná známka č. 944733): 2 ks - hodinky,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného VACHERON CONSTANTIN (ochranná známka č. 436637): 1 ks - hodinky,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného CARTIER (ochranná známka č. 307293): 1 ks - hodinky,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného CITIZEN (ochranná známka č. 59823): 1 ks - hodinky,
- 3 ks výrobků neoprávněně označených FRANCK MULLER (ochranná známka č. 4055951): 3 ks - krabice od hodinek,
- 3 ks výrobků neoprávněně označených PANERAI (ochranná známka č. 786771 A): 3 ks - krabice od hodinek,
- 2 ks výrobků neoprávněně označených NOMOS GLASHÜTTE / SA (ochranná známka č. 457952): 2 ks - krabice od hodinek,
- 3 ks výrobků neoprávněně označených IWC (ochranná známka č. 729301): 3 ks - krabice od hodinek,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného AUDEMARS PUGUET (ochranná známka č. 411451): 1 ks - krabice od hodinek,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného - S.T.DUPONT (ochranná známka č. 59823): 1 ks - krabice od hodinek,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného 1. FCN (ochranná známka č. 2041074): 1 ks - čepice zimní,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného FERRARI (ochranná známka č. 486294): 1 ks - hodinky,
- 1 ks výrobku neoprávněně označeného FC Schalke 04 (ochranná známka č. 348326): 1 ks - čepice zimní,
- 3 ks výrobků neoprávněně označených FC BAYERN MÜNCHEN (ochranná známka č. 635027): 3 ks - čepice s kšilem,
- 3 ks výrobků neoprávněně označených BVB (ochranná známka č. 845115): 1 ks - čepice s kšilem, 2 ks - čepice

- 3 ks výrobků neoprávněně označených CHICAGO BULLS (ochranná známka č. 70174/179381): 3 ks - čepice.

Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[III] Žaloba

Žalobce uvedl, že je přesvědčen, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu i žalované jsou v rozporu s právními předpisy. Dle žalobce byla v řízení před správními orgány porušena ustanovení o řízení tak závažným způsobem, že to mohlo mít a mělo vliv na zákonnost samého rozhodnutí ve věci. Naprosto zásadní a nezhojitelné je porušení § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Správní orgány obou stupňů nepostupovaly v souladu s výše uvedeným ustanovením správního řádu, čímž zatížily napadané rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalobce v tomto ohledu zdůrazňuje především povinnost, kterou má správní orgán v obdobných druzích řízení, tedy těch, v nichž je ukládána oprávněné osobě z moci úřední povinnost, a to povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, jak velí § 50 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti byl rovněž porušen § 4 odst. 2 správního řádu, dle kterého správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Rovněž tak byl porušen § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobce dále namítal, že prvoinstanční orgán se dopustil zásadních pochybení ve vztahu ke svým povinnostem v odvolacím řízení. Primárně je v tomto ohledu nutno poukázat na nepřezkoumatelnost výzvy prvoinstančního orgánu ze dne 30. 5. 2016, čj. 68683/16/2200. V rámci této výzvy prvoinstanční orgán vyzývá žalobce k doplnění jeho odvolání ze dne 2. 5. 2016. Nicméně tato výzva nevyhovuje zásadním požadavkům správního řádu, konkrétně § 37 odst. 3 a § 4 odst. 2 správního řádu. V předmětné výzvě zcela absentuje jakékoliv poučení žalobce o postupu správního orgánu v případě nedoplnění odvolání ve stanovené lhůtě. Jak plyne z § 4 odst. 2 správního řádu správním orgánům je uložena poučovací povinnost účastníků řízení. Tento závěr o nutnosti výše uvedeného poučení ve výzvách správních orgánů vyplývá rovněž z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a ustálené praxe většiny správních orgánů. V tomto případě však prvoinstanční orgán nedostal své poučovací povinnosti a poučení účastníka řízení smršknul na toliko strohé konstatování o podaném blanketním odvolání a stanovení lhůty na jeho doplnění.

Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí, kterou spatřoval v nedostatečné konkrétnosti výrokové části prvoinstančního rozhodnutí. Dle § 68 odst. 2 správního řádu platí, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Výrok rozhodnutí o správním deliktu pak nepochybně musí přihlížet i k § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kde je definováno znění výroku v případě rozhodnutí o přestupku, které je svou podstatou prakticky totožným pochybením, a dle

něho platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Ve vztahu k předmětům, jimiž měl žalobce porušovat některá práva duševního vlastnictví, však chybí konkrétní specifikace, o jaké výrobky, respektive druh výrobku se mělo jednat. Toto pochybení má zásadní vliv na přezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí, když postižené osobě nemůže být zcela jasno, zda je postižena za prodej/nabízení padělku, nedovolených napodobenin nebo výrobků chráněných zvláštní registrací. Pokud žalovaná nenapravila tuto nezákonnost, zatížila i své rozhodnutí nezákonností, přičemž jak bylo uvedeno výše, kosmetická úprava provedená žalovanou je zcela bez významu.

Žalobce dále namítal, že žalovaná s rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu nezkoumala prvoinstanční rozhodnutí stran souladu rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Přitom tato povinnost je odvolacímu orgánu uložena ex lege bez ohledu na rozsah námitek. Žalobce má za to, že správní orgán měl blanketní odvolání ze dne 2. 5. 2016 posoudit rovněž jako podnět k zahájení přezkumného řízení, resp. žádost o obnovu řízení. K těmto aspektům zmíněného podání žalobce se však žalovaná v napadaném rozhodnutí vůbec nevyjádřila.

V neposlední řadě žalobce namítal zcela nedostatečné a paušální odůvodnění výše uložené sankce. Dle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele platí, že při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Prvoinstanční orgán sice v rozhodnutí konstatuje zákonné direktivy pro určení výše sankce, avšak jejich odůvodnění je zcela nepřiléhavé. Žalovaná se omezila jenom na konstatování přiměřenosti pokuty, bez dalšího odůvodnění její výše. Žalobce je však přesvědčen, že uložená sankce je nepřiměřeně vysoká, resp. že ve vztahu k následkům deliktního jednání a rovněž tak jeho rozsahu se nelze domnívat, že uložená pokuta by byla přiměřená. Přitom zcela jistě nelze argumentovat procentuálním vyjádřením sankce ve vztahu k maximální možné výši. Maximální možná výše sankce je stanovena tak, aby bylo možné postihnout deliktní jednání prakticky v jakémkoliv rozsahu, a tudíž je výměra možné výše sankce provedena takto široce. Výši uložené sankce je však nutné vztáhnout ke konkrétní osobě, přičemž jistě není možné pokutovat stejně právnické osoby jako osoby fyzické, neboť je třeba přihlížet k rozdílným možnostem ve vztahu k finančním prostředkům. V některém případě může být nepřiměřená i sankce ve výši 10.000 Kč s ohledem na poměry postižené osoby a jindy se sankce ve výši 200.000 Kč s ohledem na finanční možnosti postiženého subjektu zcela míjí účinkem. Zároveň odkazuje žalobce na význam teorie práva ve vztahu k významu sankce, přičemž je přesvědčen, že daná sankce není schopná dosáhnout svému účelu. Likvidační sankce, kterou je nepochybně i pokuta uložena žalobci, je způsobila mít spíše opačný efekt. Domnívá se tedy, že jemu uložená sankce je nanejvýš nespravedlivá, to navíc v jeho aktuální životní situaci, kdy žalobce je stížen množstvím exekucí.

Závěrem žaloby žalobce konstatoval, že správní řízení bylo zatíženo množstvím nezákonných kroků, které ve svém důsledku znamenají nezákonnost napadeného rozhodnutí samého. Primárně je třeba zdůraznit, že správní orgány zásadně porušily svoji poučovací povinnost. Žalovaná zcela ignorovala povinnost zabývat se souladem prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Rovněž tak nebyly šetřeny oprávněné zájmy dotčené osoby a dbáno náležitě ochrany jejích zájmů. Výše uložené sankce je likvidační a svou podstatou protiústavní.

[III] Vyjádření žalované

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že ze strany správního orgánu nedošlo k porušení § 37 odst. 3 nebo § 4 odst. 2 správního řádu. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které bylo doručeno do datové schránky právního zástupce žalobce dne 18. 4. 2016, podal právní zástupce včasné blanketní odvolání dne 2. 5. 2016, ve kterém uvedl, že jej odůvodní ve lhůtě do 15 dnů. Ve stanovené lhůtě však odvolání nebylo odůvodněno. Prvoinstanční orgán následně zaslal právnímu zástupci výzvu k doplnění odvolání ze dne 30. 5. 2016, čj. ČOI 68683/16/2200, jež mu byla doručena dne 1. 6. 2016. V předmětné výzvě prvoinstanční orgán upozorňuje žalobce (resp. právního zástupce), že bylo podáno blanketní odvolání, jež nebylo odůvodněno v avizované lhůtě 15 dnů, a proto vyzval žalobce, aby ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení výzvy své odvolání doplnil. V dané výzvě prvoinstanční orgán upozornil žalobce, že „dle § 82 odst. 2 správního řádu musí odvolání vyjma náležitostí uvedených v § 37 odst. 2 správního řádu a údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, obsahovat rovněž údaje o tom, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo“. Žalovaná s ohledem na právě uvedené konstatuje, že prvoinstanční orgán postupoval zcela v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu. Žalobce dané výzvě nevyhověl a ve stanovené lhůtě odvolání nedoplnil. Prvoinstanční orgán po uplynutí stanovené lhůty předal spis podle § 88 odst. 1 správního řádu odvolacímu správnímu orgánu. Žalovaná poukazuje na to, že v prvoinstančním rozhodnutí je žalobce poučen o tom, že proti rozhodnutí se lze do 15 dnů ode dne jeho doručení odvolat k ústřednímu řediteli České obchodní inspekce. Žalobce svého práva využil a bylo zcela zřejmé, že se odvoláním bude zabývat odvolací správní orgán, který se jím také zabýval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná k tomu dále poznamenala, že žalobce byl po celou dobu řízení zastoupen advokátem, u kterého se dá očekávat, že bude předvídat, jaké následky plynou z podání blanketního odvolání. Žalovaná trvá na tom, že prvoinstanční orgán naplnil dikci § 4 odst. 2 správního řádu tím, že po celou dobu řízení žalobce řádně informoval o jeho právech a povinnostech, kterých žalobce využíval. V této souvislosti odkazuje žalovaná na spisový materiál.

Dále žalovaná uvedla, že výrok prvoinstančního rozhodnutí splňuje náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu, rovněž požadavky stanovené usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006- 3, publ. pod č. 1546/2008 ve Sb. NSS, podle kterého platí, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením

jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je zcela jasně stanoveno, že žalobce (identifikován jménem, příjmením, datem narození, sídlem a IČ) se dopustil porušení právních povinností uvedených v § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil tím, že dne 5. 10. 2014 v provozovně Obchodní centrum Dragoun Cheb, prodejna B3, Dragounská 2546/9b, 350 02 Cheb, kde podniká, nabízel výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně padělky výrobků ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele, a to celkem 126 ks výrobků. Následně prvoinstanční orgán ve výroku rozhodnutí detailně vypsál předmětné výrobky. Žalovaná je přesvědčena, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je správní delikt specifikován tak, že sankcionované jednání není možné zaměnit sjednáním jiným. Z výroku je zcela zřejmé, že je žalobce viněn z nabízení padělku, nikoli nedovolených napodobenin nebo výrobků chráněných zvláštní registrací, a to odkazem na § 2 odst. 1 písm. n) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele. S ohledem na § 68 odst. 2 správního řízení a citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu neshledává žalovaná důvod pro znění výroku o jiných správních deliktech využívat § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Žalovaná nepřisvědčila ani žalobní námitce, že nedostatečně přezkoumala soulad prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že po prostudování spisového materiálu projednávané věci neshledala v postupu prvoinstančního rozhodnutí rozpor s právními předpisy. Spáchaný správní delikt byl žalobci zcela bezpečně prokázán a specifikován tak, aby nemohl být zaměnitelný s jiným deliktem, v řízení byl žalobce řádně poučován o svých právech, kterých využíval, nebyl na nich nikterak krácen a prvoinstanční orgán se v rozhodnutí dostatečně vypořádal s argumenty žalobce. Tvrzení žalobce, že měl správní orgán posoudit blanketní odvolání jako podnět k zahájení přezkumného řízení, resp. žádost o obnovu řízení, shledává žalovaná za zcela mylné až absurdní. Zprvče žalovaná nerozumí tomu, jak by se s daným tvrzením mohla vypořádat, když se o takovém požadavku žalobce vůbec v odvolacím řízení nezminil (žalobce se od 2. 5. 2016 do vydání napadeného rozhodnutí dne 1. 7. 2016 žádným způsobem nevyjadřoval k probíhajícímu řízení). Zadruhé žalovaná poukazuje na § 94 odst. 1 a § 100 odst. 1 správního řádu, ve kterých se zcela jasně hovoří o přezkumu, resp. obnově řízení v souvislosti s pravomocným rozhodnutím. V projednávaném případě však v době podání včasného blanketního odvolání nebylo prvoinstanční rozhodnutí pravomocné.

Žalovaná dále uvedla, že prvoinstanční orgán řádně a přezkoumatelně odůvodnil výši uložené pokuty, při jejímž odůvodňování se podrobně zabýval všemi kritérii pro určení výše pokuty stanovenými § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, tedy závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání a jeho následky a okolnostmi, za nichž byl spáchán, a tato řádně vyhodnotil. V této souvislosti žalovaná odkazuje na str. 10 prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaná se následně v rámci přezkumu tohoto rozhodnutí zabývala odůvodněností vyměřené sankce, přičemž dospěla k závěru, že prvoinstanční orgán řádně vyhodnotil hlediska pro určení výše pokuty ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Poté žalovaná zrekapitulovala jednotlivé okolnosti

případu a závěrem konstatovala, že s výší uložené pokuty souhlasí, je přiměřená, odpovídající okolnostem projednávaného případu a dostatečně splňuje represivní i preventivní účinky. Pokud jde o samotnou výši uložené pokuty, žalovaná uvádí, že žalobce byl v usnesení ze dne 23. 2. 2016, č.j. ČOI 22057/16/2200, vyzván prvoinstančním orgánem, aby mohl náležitě posoudit osobní a majetkové poměry žalobce, k předložení dokladů osvědčujících žalobcovu současnou ekonomickou situaci. Žalobce ve stanovené lhůtě 15 dnů požadované doklady nepředložil. Žalovaný poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, ve kterém je mj. uvedeno, že bude „záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost“. Žalobce během řízení požadované doklady nepředložil, byl tím postup správního orgánu ztížen při uložení odpovídající výše pokuty. Vzhledem k možnosti žalobce uloženou pokutu uhradit ve splátkách, na což byl upozorněn v prvoinstančním rozhodnutí, nepovažuje žalovaná pokutu ve výši 100.000 Kč za nepřiměřeně vysokou s ohledem na jednotlivé okolnosti projednávaného případu. Žalovaná rovněž poukazuje na skutečnost, že se žalobce během správního řízení nezmínil o tom, že je stížen exekucemi, ani v žalobě neuvedl bližší informace o exekucích, jedná se pouze o ničím nepodložené tvrzení žalobce.

Žalovaná uzavřela, že má za to, že v průběhu řízení byl dostatečně objasněn skutkový stav, na jehož základě bylo vydáno objektivní a nestranné rozhodnutí. V této souvislosti odkázala na výše uvedené, obsah spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[IV] Vyjádření účastníků při jednání

Žalobce i žalovaná při jednání setrvali na svých dosavadních argumentech. Žalobce přitom akcentoval námitky týkající se výzvy k odstranění vad odvolání a výše uložené pokuty. K posledně uvedenému zmínil, že se odvolací správní orgán měl ex officio více zabývat žalobcovou situací, byť neznal odvolací námitky, lépe ji vyhodnotit a že pokuta nebyla řádně kontextualizována na žalobcovu situaci, jeho osobní a rodinné poměry. Ohledně žalobní námitky stran nepřiměřenosti uložené pokuty žalobce uvedl, že důvody, pro které má za to, že pokuta je nepřiměřená, jsou tvrzeny především v návrhu na přiznání odkladného účinku. Jakkoli takový postup nemusí být zcela správný, má žalobce za to, že předmětné argumenty lze využít i pro posouzení žaloby jako takové, neboť se nacházejí v jednom textu.

[V] Posouzení věci soudem

Podstatou žaloby jsou tyto námitky:

- 1) výzva k odstranění vad odvolání neobsahuje poučení účastníka řízení pro případ, že jím nebude odvolání doplněno (§ 37 odst. 3 a § 4 odst. 2 správního řádu), což činí výzvu k odstranění vad odvolání nepřezkoumatelnou;

- 2) ve výroku prvoinstančního rozhodnutí chybí ve vztahu k předmětům, jimiž měl žalobce porušovat některá práva duševního vlastnictví, dostatečná specifikace co do uvedení, o jaké výrobky, resp. druh výrobku se mělo jednat, což činí prvoinstanční rozhodnutí nepřezkoumatelným; postižené osobě nemůže být zcela jasno, zda je postižena za prodej/nabízení padělku, nedovolených napodobenin nebo výrobků chráněných zvláštní registrací; pokud žalovaný nenapravil tuto nezákonnost, zatížil i své rozhodnutí nezákonností; kosmetická úprava provedená žalovanou je zcela bez významu;
- 3) žalovaný se v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu nezabýval tím, zda je napadené rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v souladu s právními předpisy;
- 4) správní orgán měl blanketní odvolání posoudit rovněž jako podnět k zahájení přezkumného řízení, resp. žádost o obnovu řízení, žalovaná se však k těmto aspektům v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřila;
- 5) odůvodnění výše sankce je zcela nedostatečné, paušální; prvoinstanční orgán konstatuje zákonné direktivy pro určení výše sankce, avšak jejich odůvodnění je zcela nepřiléhavé; žalovaný jen konstatuje přiměřenost pokuty bez dalšího odůvodnění její výše;
- 6) uložená sankce je ve vztahu k následkům deliktního jednání a jeho rozsahu nepřiměřeně vysoká; sankce není schopna dosáhnout svého účelu, je likvidační, protože má spíše opačný efekt; s ohledem na žalobcovu aktuální životní situaci (je stížen množstvím exekucí) je sankce nanejvýš nespravedlivá.

K první žalobní námitce uvádí soud následující.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 2. 5. 2016 podal k prvoinstančnímu orgánu odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Odvolání bylo podáno prostřednictvím žalobcova zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta a bylo v něm řečeno pouze tolik, že *„proti tomuto rozhodnutí podává účastník řízení prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, které právní zástupce odůvodní ve lhůtě do 15 dnů“*. Prvoinstanční orgán vyhotovil dne 30. 5. 2016 pod čj. ČOI 68683/16/2200 přípis označený jako *„Výzva k doplnění odvolání“*, ve kterém *„s ohledem na skutečnost, že odvolání nebylo doplněno, vyzývá tímto účastníka řízení, aby ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení tohoto přípisu své odvolání doplnil“*. Dále prvoinstanční orgán uvedl, že *„si dovoluje upozornit účastníka řízení, že dle ust. § 82 odst. 2 správního řádu musí odvolání vyjma náležitostí uvedených v § 37 odst. 2 správního řádu a údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, obsahovat rovněž údaje o tom, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či řízení, jež mu předcházelo“*. Žalobce zůstal nečinný a na výzvu k doplnění odvolání nijak nereagoval. Žalovaná následně napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

Žalobce má za to, že měl být prvoinstančním orgánem poučen o následcích neodstranění vad odvolání. Na podporu svého názoru se pak dovolává § 37 odst. 3 a § 4 odst. 2 správního řádu.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu, *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*

Podle § 4 odst. 2 správního řádu, *správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*

Výkladem citovaných ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 10. 2015, čj. 9 As 27/2015-59 (dostupném na www.nssoud.cz), přičemž uvedl: „Krajský soud má pravdu v tom, že v § 37 odst. 3 správního řádu není stanovena povinnost o následcích neodstranění vad podaného odvolání poučovat. Je ovšem třeba se vypořádat i s tím, že správní řád stanoví i obecnou poučovací povinnost v § 4 odst. 2 (Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.), z níž by povinnost poučit stěžovatele mohla být dovozena. Ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu stanoví podmínky, za nichž je nezbytné vyhovět poučovací povinnosti, a to je-li to (i) vzhledem k povaze úkonu a (ii) osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Povaha úkonu (Výzvy) by snad mohla odůvodnit povinnost poučit, ovšem poměry osoby v nynějším případě povinnost poučit o následcích neodstranění vad odvolání neodůvodňují. Stěžovatel byl totiž ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, Ing. M. J., který vystupuje v této roli a typově obdobných případech velmi často, což je soudu známo z úřední činnosti. Proto měl chápat, a lze důvodně předpokládat, že i chápal, jakou povinnost mu (respektive stěžovateli) správní orgán I. stupně ukládá a jaké mohou být následky neuposlechnutí Výzvy. Osoba, jež pravidelně zastupuje přestupce v přestupkových řízeních, je bezpochyby osobou znalou správního procesu a není nezbytné ji o následcích nesplnění Výzvy speciálně poučovat. Správní orgán I. stupně tak naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby dle § 4 odst. 2 správního řádu. Shodně se Nejvyšší správní soud k obdobné otázce již vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, kde konstatoval: „Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy.“.

Z výše uvedeného vyplývá, že správní řád nestanovuje správnímu orgánu absolutní poučovací povinnost, ale definuje dvě zákonné podmínky, jejichž kumulativní splnění teprve povinnost vyjavit dotčené osobě příslušné poučení správnímu orgánu zakládá. V daném případě by zde vzhledem k povaze úkonu poučovací povinnost zřejmě do úvahy připadala, ale vzhledem k osobním poměrům dotčené osoby již nikoli. Žalobce, jakožto dotčená osoba, byl v předmětné fázi správního řízení odborně zastupován. Jeho zástupci, jakožto odborníkovi z oblasti práva, nepochybně mohly být následky neodstranění vad odvolání známy. S ohledem na uvedené tak nebylo třeba, aby výzva k odstranění vad odvolání obsahovala i poučení požadované v žalobě. Žalobcova námitka tudíž není důvodná.

Soud neshledal důvodnou ani druhou žalobní námitku stran nepřezkoumatelnosti výroku prvoinstančního rozhodnutí.

Podle § 68 odst. 2 správního řádu *ve výrokové části [rozhodnutí] se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*

Problematickou náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73 a své závěry shrnul do této právní věty: „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“

Výrok prvoinstančního rozhodnutí, tak jak je citován v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku, shora uvedeným nárokům na obsah výroku rozhodnutí o správním deliktu zcela ob stojí. Výrok prvoinstančního rozhodnutí poskytuje naprosto spolehlivý základ pro určení, za jaké přesně vymezené deliktní jednání byl žalobce shledán odpovědným tak, aby toto jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Žalobce nemohl být vůbec na pochybách, jaké zcela konkrétní jednání je mu kladeno za vinu, včetně toho, že je postihován za nabízení padělků. Soud tedy žalobcem vytýkané pochybení prvoinstančního orgánu neshledal.

Pokud jde o třetí námitku, že se žalovaný v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu nezabýval tím, zda je napadené rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v souladu s právními předpisy, vycházel soud z následujících skutečností.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu *odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*

K rozsahu odvolacího přezkumu dle shora citovaného ustanovení zákona se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007-71, publ. ve Sb. NSS pod č. 1580/2008, přičemž své závěry shrnul do této právní věty: „*Správní řád z roku 2004 zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil,*

v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno (§ 82 odst. 2). Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné. Nelze proto vytýkat odvolacímu orgánu, že sám nezjistil, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyly účastníkovi řízení řádně doručovány písemnosti (včetně rozhodnutí), pokud na tuto skutečnost odvolatel ve včas podaném odvolání obsahujícím základní specifikaci a obsah tohoto rozhodnutí nijak neupozornil a ze spisu to jinak nebylo možno seznat.“

Lze tedy říci, že správní řád za rozsah odvolacího přezkumu na jedné straně stanovil určitou odpovědnost odvolateli, na druhou stranu, právě prostřednictvím § 89 odst. 2 správního řádu, otevírá odvolací přezkum i jiným než odvolacím námitkám, kdy ve vztahu možného rozporu napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy je třeba přistupovat ex offio.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí po zkonstatování, že žalobcem bylo podáno blanketní odvolání, které nebylo přes výzvu doplněno, uvedla, že „po přezkoumání všech předložených písemných materiálů dospěl odvolací orgán k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se účastník řízení dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí, a tento delikt mu byl bezpečně prokázán. Neshledal též v předchozím řízení žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí. Odvolací orgán po prostudování spisového materiálu dospěl k závěru, že spáchaný správní delikt byl jednoznačně prokázán. Kontrola dne 5. 10. 2014 byla provedena v souladu s právními předpisy a bylo při ní zjištěno a prokázáno, že odvolatel ve výše jmenované provozovně nabízel k prodeji 126 ks padělek ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) bod 1 ZOS. Odvolatel byl po celou dobu správního řízení řádně poučován o svých právech, kterých také využíval, nedošlo k porušení jeho procesních práv a rovněž se prvostupňový orgán dostatečně vypořádal s argumenty odvolatele. Odvolací orgán se dále zabýval odůvodněností vyměřené sankce. Orgán prvního stupně se řádně zabýval všemi hledisky pro určení výše pokuty stanovenými v ust. § 24b odst. 2 ZOS, tedy závažností spáchaného správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání, jeho následky a okolnostmi, za nichž byl spáchán, a tato řádně vyhodnotil. Pokud jde o způsob spáchání správního deliktu, orgán prvního stupně jej nehodnotil ani ve prospěch ani v neprospěch účastníka řízení, neboť se jednalo v daném případě o typický způsob spáchání správního deliktu. Rovněž rozsah následků protiprávního jednání účastníka řízení nebyl vzat ani ve prospěch ani v neprospěch účastníka řízení, jelikož se jednalo o charakteristické následky daného správního deliktu. Jako k výrazně přitěžující okolnosti bylo prvostupňovým orgánem přihlédnuto k množství nabízených padělek, neboť se jednalo o větší množství (126 ks). Rovněž v neprospěch účastníka řízení byla zohledněna skutečnost, že v provozovně byly nalezeny padělky hodinek renomovaných švýcarských značek (Girard-Perregaux, Patek Philippe, Breitling, Vacheron Constantin, atd.), u kterých se cena originálních kusů pohybuje v řádech stovek tisíc korun. Jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že porušení ZOS bylo u účastníka řízení zjištěno

poprvé. Odvolací orgán považuje uloženou pokutu za přiměřenou, odpovídající okolnostem posuzovaného případu a dostatečně splňující represivní i preventivní účinky.“.

Z provedené citace napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaná § 89 odst. 2 správního řádu řídila. Pokud by býval žalobce uplatnil nějaké konkrétní odvolací námitky, musela by se jimi žalovaná pak ještě konkrétněji zabývat. Žalobce ovšem podal toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, a proto bylo povinností žalované přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy. To žalovaná učinila, přičemž odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru u soudního přezkumu ob stojí. V postupu žalované tudíž soud neshledal žádné pochybení.

Soud se neztotožnil s žalobcem ani ohledně jeho námitky, že blanketní odvolání mělo být správním orgánem (žalovanou) posouzeno rovněž jako podnět k zahájení přezkumného řízení, respektive jako žádost o obnovu řízení, přičemž žalovaná se k tomuto aspektu v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřila.

Tato výtku by byla ke zvážení v případě, že by odvolání bylo opožděné nebo nepřípustné. V takovém případě odvolací správní orgán postupuje dle § 92 odst. 1 správního řádu, opožděné nebo nepřípustné odvolání zamítne a v návaznosti na právní moc rozhodnutí o zamítnutí odvolání zkoumá, zda tu nejsou dány důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení nebo pro obnovu řízení. Shledal-li by odvolací správní orgán předpoklady pro takový postup, posuzovalo by se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení.

V souzené věci však bylo odvolání včas podané a přípustné a žalovaná ho dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Jelikož bylo postupováno dle § 90 odst. 5 správního řádu, nebyl zde žádný důvod k tomu, aby žalovaná žalobcem namítané skutečnosti jakkoli zkoumala.

Ohledně zbývajících dvou námitek týkajících se uložené sankce uvažil soud takto.

Podle § 65 odst. 3 s. ř. s., rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Z bohaté judikatury týkající se předmětné problematiky lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS, podle kterého „soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytykána nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“. Či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012-23, publ. pod č. 2672/2012 Sb. NSS, podle kterého „smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10 000 Kč) proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.“. V neposlední řadě považuje soud za vhodné zmínit usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, ve kterém Nejvyšší správní soud k otázce likvidačních pokut uvedl, že takovou pokutou „rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. To samozřejmě neznamená, že by pokuta za jiné správní delikty měla ztratit cokoliv ze své účinnosti. Naopak, jak již připomněl předkládající senát, aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. (...) Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení).“.

Žalobce byl shledán odpovědným za správní delikt dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, za který lze podle § 24 odst. 12 písm. d) téhož zákona uložit pokutu až do výše 5.000.000 Kč.

Podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, *při určení výměry pokuty se přihlídně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.*

Ze správního spisu se podává, že prvoinstanční orgán usnesením ze dne 23. 2. 2016, čj. ČOI 22057/16/2200, žalobce mj. požádal, aby ve stanovené lhůtě předložil doklady osvědčující jeho současnou ekonomickou situaci (např. doklady o závazcích, výpisy z účtu, poslední daňové přiznání, rozvahu, výkaz zisku a ztrát, doklady o tržbách a výdajích atd. Důvodem takového postupu prvoinstančního orgánu byla skutečnost, aby prvoinstanční orgán mohl náležitě posoudit žalobcovy osobní a majetkové poměry. Žalobce na předmětné usnesení nijak nereagoval, ke své ekonomické situaci se nijak nevyjádřil.

Následně bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, přičemž ohledně odůvodnění sankce prvoinstanční orgán uvedl: *„Správní orgán při ukládání pokuty hodnotil primárně zákonná kritéria (závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti) a následně ještě nad rámec těchto kritérií zvažoval, zda by sankce, kterou se rozhodl uložit, mohla mít zásadní vliv na činnost podnikatele. Správní orgán dále uvádí, že podnikatel N.N.T. v průběhu správního řízení neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by mohl správní orgán zohlednit při určení výše pokuty (jako polehčující), a to včetně nastínění osobních či majetkových poměrů, a to přes to, že k tomu byl správním orgánem vyzván – viz Usnesení č.j. ČOI 22057/16/2200 ze dne 23.2.2016 (doručeno 1.3.2016). Správní orgán v tomto odkazuje na rozhodnutí NSS 1 As 9/2008, ve kterém se mimo jiné uvádí, že „pravomoci správního orgánu ke zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení jsou do určité míry omezené... Je tudíž třeba na jedné straně vycházet z toho, že povinnost správního orgánu zjistit veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu) se vztahuje i na zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení, je-li to nezbytné pro stanovení výše pokuty. Na straně druhé nelze ovšem opominout důkazní břemeno účastníka řízení, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení. Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost. Správní orgán postupuje v souladu s rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 16.11.2004, sp.zn. 10 Ca 250/2003, podle něhož musí být postih ukládaný ve správním řízení znatelný v majetkové sféře delikventa a ukládaná sankce nemůže být tak nízká, aby avizovala, že protiprávní jednání je ze strany správního orgánu tolerováno a vyplatí se zákonné povinnosti nedodržovat. (...) Při určení výše pokuty správní orgán ve smyslu ustanovení § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Závažnost správního deliktu správní orgán vyjádřil ve výši uložené pokuty, ve které se odráží kritéria, jež hodnotil. Způsob spáchání správního deliktu (porušení ust. § 4 odst. 3 v návaznosti ust. § 5 odst. 2 ZOS) nebyl hodnocen ve prospěch ani v neprospěch účastníka řízení, neboť správní delikt byl spáchán způsobem typickým pro toto protiprávní jednání. Správní orgán dále přihlédl k rozsahu jeho*

následků, které spatřuje ve snížení úrovně informovanosti spotřebitele o prodávaných výrobcích, neboť spotřebitel byl uveden v omyl, neboť se mohl domnívat, že kupuje výrobky od světoznámého (renomovaného) výrobce textilního a průmyslového zboží a v případě poskytnutí informace, že se jedná o padělky, by spotřebitel výrobek nezakoupil, a taktéž v poškození práv majitele ochranné známky, u kterého dochází mj. k nenávratné materiální i nemateriální újmě (tj. ztráta zisku z prodeje originálních výrobků a poškození dobré pověsti značky), kdy se jedná o charakteristické následky protiprávního jednání, a proto k následku nebylo přihlédnuto ve prospěch ani v neprospěch účastníka řízení. Správní orgán přihlédl rovněž k okolnostem, za nichž byl spáchán, přičemž jako k výrazně přítěžující okolnosti přihlédl k množství nabízených padělků, neboť se v daném případě jednalo o větší množství padělků (126 ks). Taktéž v neprospěch účastníka řízení byla vzata skutečnost, že inspektory ČOI byly v provozovně nalezeny padělky hodinek renomovaných švýcarských značek (GIRARD-PERREGAUX, PATEK PHILIPPE, BREITLING, VACHERON CONSTANTIN, atd.), u kterých se cena originálních kusů pohybuje v řádech stovek tisíc korun. Správním orgánem bylo při určení výše pokuty jako k polehčující okolnosti přihlédnuto ke skutečnosti, že porušení zákona o ochraně spotřebitele bylo u podnikatele zjištěno poprvé. S ohledem na výše uvedené hodnotí správní orgán závažnost protiprávního jednání jako vyšší, čemuž odpovídá i vyměřená pokuta. Pokuta je uložena v dolní hranici zákonného rozpětí uvedeného v ust. § 24 odst. 12 písm. d) téhož zákona, podle kterého orgán dozoru může uložit pokutu až do výše 5.000.000 Kč. Dle uvážení správního orgánu je shora uvedená výše pokuty plně v souladu se zákonem, zcela odpovídá závažnosti správního deliktu a nese v sobě i nezbytný preventivní prvek a svojí výší odpovídá zásadě přiměřenosti, používané ve správním řízení. Pokuta se neodchyluje od pokut ukládaných v obdobných (srovnatelných) případech. Pokutu vyměřenou ve výši 2 % nejvyššího možného zákonného rozpětí pro uložení sankce (5.000.000 Kč) nelze dle názoru správního orgánu s ohledem na závažnost správního deliktu v žádném případě považovat za nepřiměřeně vysokou, a to i s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů - rozhodnutí NSS č.j. 1 AfS 50/2005: „Již rozpětí zákonné sazby vypovídá o typové závažnosti protiprávního jednání, za něž je sankce ukládána, a výši pokuty je tak třeba posuzovat i ve vztahu k tomuto rozpětí, resp. k horní hranici zákonné sazby.“, dále rozhodnutí MS Praha č.j. 10 Ca 250/2003: „Preventivní prvek postihu chování „contra legem“ pak spočívá nejen v tom, že samotného delikventa odradí od opakování nezákonného jednání, ale i ostatní subjekty vázané týmiž povinnostmi vede k jejich řádnému plnění. Výše postihu proto obecně nemůže být tak nízká, že by tohoto preventivního účinky vůči všem ostatním naprosto pozbyla.“ Ukládaná sankce by s sebou měla nést přiměřený citelný zásah do majetkové sféry účastníka řízení, aby byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je při výkonu podnikatelské činnosti vázán. Správní orgán dále uvádí, že pokud není v možnostech podnikatele uloženou sankci jednorázově uhradit, může po doručení tohoto rozhodnutí požádat inspektorát ČOI se sídlem v Plzni o povolení splátek.“

Žalobcovo odvolání neobsahovalo žádné odvolací námitky, tím méně námitky směřující proti uložené sankci. Žalovaná v rámci odvolacího přezkumu konstatovala, že se prvoinstanční orgán zabýval všemi hledisky pro určení výše pokuty stanovenými v § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a že považuje uloženou pokutu za přiměřenou,

odpovídající okolnostem posuzovaného případu a dostatečně splňující represivní i preventivní účinky.

K námitkám žalobce je třeba říci, že je zde určité zákonné rozpětí výše sankce a že zákon o ochraně spotřebitele zároveň poskytuje určitá hlavní kritéria, podle nichž by měla být celá záležitost individualizována tak, aby trest korespondoval se závažností deliktního jednání, jeho následky a zohlednil také osobu pachatele. Jelikož se správnímu orgánu nedostalo ze strany žalobce bližších informací o jeho aktuální situaci, zohlednily správní orgány při ukládání sankce ty skutečnosti, které měly k dispozici. Sankce byla uložena výrazně při spodní hranici, kdy horní hranice pokuty za tento správní delikt je poměrně vysoká. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí se podává, že se prvoinstanční orgán vyrovnal s jednotlivými zákonnými hledisky pro stanovení druhu a výměry sankce a že shledal poměrně značnou nebezpečnost jednání, neboť se věc týkala zboží v poměrně velkém rozsahu. Dále výši uložené pokuty konkretizovat nebylo možno, poněvadž ze strany žalobce k tomu nebyly přes výzvu prvoinstančního orgánu v rámci součinnosti poskytnuty příslušné doklady. Při zjišťování skutkového stavu je povinnost tvrzení a povinnost důkazní dělena mezi správní orgán a účastníka řízení. Nelze požadovat, aby správní orgán některé věci zjistil v těch momentech, kdy je toliko v moci účastníka řízení příslušná tvrzení předestřít a označit a předložit důkazy k jejich prokázání. Pokud jde o zamezení uložení nepřiměřené či likvidační pokuty, předpokládá se jistá aktivita účastníka řízení v tom, že správnímu orgánu poskytne údaje o svých osobních a majetkových poměrech a svá tvrzení prokáže. Žalobce v souzené věci v tomto směru prvoinstančnímu orgánu neposkytl žádné informace, tím méně je prokázal, pročez prvoinstanční orgán mohl vycházet jen ze skutečností, které vyplynuly v průběhu správního řízení. Úvahy o výši sankce zaujaté prvoinstančním orgánem a potvrzené žalovanou připadají soudu v daném případě jako naprosto adekvátní, nikoli nedostatečné, paušální či nepřiléhavé. Dále by mohly jít jenom za podmínky, že by byly ze strany žalobce poskytnuty další údaje, což se v tomto případě nestalo.

Po zhodnocení těchto souvislostí a ve světle citované judikatury zdůvodňující výjimečnou aplikovatelnost soudního moderačního práva se tedy soudu nejvíce pokuta 100.000 Kč, tj. pokuta výrazně při spodní hranici zákonného rozpětí sazby, zjevně nepřiměřenou ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s., tzn., že soud není oprávněn ji dále snižovat. Správní orgány při ukládání pokuty postupovaly dle odpovídajícího zákonného ustanovení, uložily pokutu v rozmezí zákonem stanovené sazby, přičemž hodnotily zákonná kritéria pro uložení pokuty a odůvodnění stanovené sankce ve správních rozhodnutích ozřejmily. Rozhodnutí správních orgánů nenese žádné znaky libovůle či zneužití nebo vybočení z mezí správního uvážení. Uložená pokuta není zjevně nepřiměřená, tím méně likvidační.

[VI] Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VII] Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 24. listopadu 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.